

POHLEDY - OHLEDY - OHLED - VHLED - HLED - HLE

OHLÉDNUTÍ

OHLÉDL JSEM SE V LESE

Myšlenky o cestách črtané cestou

Hrad Rabí, červen až říjen 2016

Koncepce, fotografie, texty, zpracování:

Miroslav Zámečník

Hudba:

Jan Kotulán, Petr Korbelář

Černobílé reprodukce jsou z barevných výstavních předloh.

www.obrazkyprodusi.cz

Ještě v lednu měla zamýšlená výstava jinou podobu,
jiné vybírané obrázky i postupně psané texty.

Pak jsem odložil louky, včely, jezera, kameny i zátiší
a všechny dosud napsané texty a nebylo nic.

Pak jsem začal psát text jiný ... a odložil i ten.

Pak přišla první věta a při jejím zapisování druhá a třetí a současně
se slovy vznikla představa obrázků. Tak to mám nejraději,
když přestávám tvořit a začíná být tvořeno.

Obrázky jsou výběrem z toulek zákoutími příhraniční Šumavy,
vznikaly uplynulých několik let.

Črty jsou výběrem z toulek zákoutími mysli,
vznikly za několik dní, vznikaly několik desítek let.

Nic ze zapsaného není objevné, vše je jen znovuobjevováním
dávno objeveného, stále objevovaného. Vše, úplně vše, již bylo
mnohokrát objeveno a opět zapomenuto, zasunuto.

Ano, vím, nic nelze nově objevit,
jen znovuobjevovat pro příslušnou dobu
a v ní právě žijící společnost ... a vlastně jen pro někoho z ní.
Potěší-li vás obrázky a inspirují texty, nechte je v sobě znít...

Touha po poznání

Na počátku mého **hledání** byla touha po **poznání**. Touha do tohoto života přenesená a životem probuzená. Takto to mohu formulovat až dnes, kdysi to byla přepestrá spousta myšlenek, fantazií, otázek, objevů, zmatků, radostí, smutků, celé škály pocitů a prožitků. Otázka moje hluboká nejdávnější, tak jak bych ji formuloval dnes, byla: „Čím a jak vnímáme svět; a kdo to v nás vnímá; a co vlastně vnímá; a proč to tak je?“ Zazněla a čekala na odpovědi desítky let. Začaly přicházet až po delší době. Bylo by to na dlouhé povídání, tak stručně.

Pochopil jsem si postupně, že je cosi tajemného a důležitého za hmotou, nad hmotou - byť se o tom tenkrát nemohlo příliš mluvit. Oslovilo mne poznání Boha (křesťanského), zanořil jsem se do Starého i Nového zákona, ale záhy mi vše přineslo víc otázek než odpovědí. Oslovilo mne poznávání východních nauk a záhy se mi počal více propojovat Bůh a Tao a začaly přicházet další odpovědi i informace nové. Pochopil jsem, že nejde o tělo, ale o mysl, abych pak poznal, že jde o mysl, která má tělo a že je třeba vše vnímat cele a v harmonii mysli a srdce. Zjistil jsem, že sebepoznávání meditací v ústraní je zajímavé, ale nenabízí mnohé jiné zkušenosti potřebné, neboť komunikace naše vzájemná je nenahraditelná. Jde o zkušenosti a prožitky naše (ne o zážitky, o prožitky!).

Velikým objevem bylo poznání „ega“, čím pro nás je a jakou překážkou na cestě k Pravdě vlastně je, ale ještě větším poznáním bylo, že se nemám zabývat egy druhých, ale jen tím svým, o to jde nejvíce! A největším objevem bylo, že ego k tvořivému životu potřebujeme, ale nesmíme mu sloužit...

Tehdy jsem již chápal, že osobní malé „já“ je součástí velkého „JÁ“ a to je součástí „Mysli“. Objevoval jsem si pojmy Energie, Vědomí, Světová mysl, Absolutno, Bůh, Tao, Duch, Vesmír, Svět, Bytí... Tenkrát jsem se snažil pochopit vztahy mezi tím vším a rozškatulkovat si pojmy, ale záhy jsem tuhle past naší analytické mysli prokoukl a škatulky odložil - slouží na cestě za poznáním, ale k Poznání nevedou. Analýzou se zanořujeme, pak je třeba nadhled a propojení. Malé „já“ touží získávat, dobývat, vlastnit, oceňovat, upřednostňovat, zatímco velké „JÁ“ ho s úsměvem a pochopením pozoruje a ví, že jednou pochopí a domů se navrátí a splynou. A o to vlastně jde, přesunout se vědomě z žití v malém „já“ do našeho velkého „JÁ“.

Zvolna jsem poznával, že vše, celý náš život a naše vidění světa (ba víc), dlí v myšlenkách. A také blíže poznával nové pojmy „energie myšlenky“, Vědomí... Není nic, než Mysl a naše malé osobní mysli jsou její součástí - jistý výběr z nekonečné Mysli, který je nám dán tím, s čím jsme si přišli na svět (naše dřívější žití, náš výběr rodičů i doby), co nám bylo nabízeno i zamykáno výchovou, co jsme si sami pak za své brali a jak jsme se svojí myslí nakládali a nakládáme. Vše je spravedlivé a za vším je naše rozhodnutí. Ano, i rozhodnutí, že necháme za sebe rozhodovat druhé, je naším rozhodnutím! I rozhodnutí vykročit. K Poznání, ke Svobodě...

A tehdy také přišla řada poznání: že není nic náhodné, že Svět je nekonečný a plný vesmírů, které mají svůj vývoj a jeho nesmírně významnou součástí jsou bytosti tvůrčí (takové jako jsme i my), že čas (i prostor) je nekonečný a zároveň je to jen myšlenka naše, neboť ve své podstatě probíhá vše v bezčase, v teď (a vlastně probíhá i neprobíhá - kouzelná a postupně objevovaná dichotomie světa - zde lze říct jen, že vše JE)...

Ta poznání byla radostnou úlevou - že Svět je dokonalý, že vše záleží na nás, že vše se vším souvisí, že máme svobodu v rámci námi vytvořeného i postupně poznávaného Řádu a také ruku v ruce s tím vším i odpovědnost za vše, i za každou naši myšlenku, neboť každá má svůj význam a své působení i důsledky a jednou vytvořená je nevratitelná. Radost i odpovědnost.

A cítil jsem a cítím neustále potřebu vše poznávané prověřovat a srovnávat nejen s poznáním dávných mudrců, ale i s objevy z oblastí přírodních věd.

Přirozeně jsem se léta navracel i k otázce minulých životů, zda jsou či nejsou. Nacházel jsem jasné důkazy pro jejich existenci i pro jejich nesmyslnost. Po čase jsem sebral, že toto téma odložím, že se nepohnu dál. Mám-li to někdy poznat, poznání přijde. A po létech přišlo spontánně, nežádané, ale důležité pro dopochopení Principu našeho bytí a převeliké role Lásky v něm a odpovědnosti naší za vše, zejména za to, jak se k sobě vzájemně chováme.

Nedovedu stručně a jasně sdělit, k čemu jsem si dlouho dospíval. Někdo třeba ví, o čem hovořím, někdo něco či vše vidí jinak, někdo zatouží hledat též. Víím, že velkým problémem jsou slova užívaná, zvolená. Mnozí máme za nimi jiné představy, zejména za slovy mysl či Mysl, energie, Bůh. Pro mne je naše osobní mysl (zdánlivě vydělenou) součástí Mysli, na níž pohlížím rozumem jako na všeprostupující a všetvořící energii, však srdcem ji prožívám s převelikou úctou a láskou jako Boha. Rozumem si uvědomuji nekonečnou velikost a úžasnou organizovanost oné Energie, srdcem prožívám závratnou hloubku a úctu k našemu Bohu v nás. Rozum hovoří o entropii, srdce o Lásce. A víím, že ono mé uvědomění může být větší a prožívání hlubší. Učím se.

A troufám si nyní říct, že jsme tu proto, abychom, skrze naše prožitky Boha ve svých srdcích, pochopili tuto živou energii a skrze své poznání ji tvůrčím způsobem odpovědně transformovali - i to je naším posláním, smyslem našeho bytí, smyslem Bytí. Rodíme se opakovaně, abych postupně víc a více chápali Život, abychom si uměli lépe a harmoničtěji uspořádat životy své, abychom toto vše poznali. Poznali a odpovědně tak žili. Abychom pochopili Lásku, jako synonymum pro Absolutní přijetí. A čím více rozumíme, tím jiný náboj mají naše emoce... Čím více rozumíme, tím hlouběji a jinak svět vnímáme a tím více si uvědomujeme, jak je vlastně toto slovy nesdělitelné.

Vyprávím o tom, co jsem si sám pochopil, co patří k mé cestě. Děním se o své poznání a svůj pohled pouze nabízím. Ono ani nelze jinak.

A k tomu všemu jsem si nedospěl sám, jsem vděčný za řadu průvodců, za slova psaná i vyslovená, za možnost se mnohého dotýkat teoreticky i prakticky. Děkuji za kouzelná setkání, za tiché nabídky, které jsem zaslechl, za ruce lehce natažené, které jsem nepřehlédl, za slova vyslovená, která jsem nepřeslechl. Děkuji všem a za vše, děkuji tiše...

Vše nabízené, co jsem od druhých svobodně přijal, jsem si sám musel v sobě ověřit, prověřit. A činím tak stále. Vím, jsme odpovědní za to, co sdělujeme, ale jsme odpovědní i za to, co přijímáme. Svoboda a odpovědnost.

Cesta k Poznání je cestou k moudrosti. Často si připomínám slova Senekova: „Je mnoho lidí, kteří by mohli dospět k moudrosti, kdyby si nepředstavovali, že ji už dosáhli.“ Často si ta slova připomínám, trvale se tiše táži a naslouchám...

Před léty bylo informací málo, nyní je jich nadbytek. Od pokladů důvěrně nabízených, přes různá pestrá lákadla pro ego, pasti pro mysl ... po úlety mnohé. Vše má smysl. I uchopená zkušenost z cesty slepé. Je na nás, abychom si vše prověřovali, svého rozumu a srdce se tázali - rozumu a srdce současně. Za svoji cestu jsme odpovědní jen my sami. Za směr svého kráčení i za stagnaci na cestě své...

Toto, o čem vyprávím, patří k mé cestě. Cestě Domů. Každý má tu svoji. Každý má jinou cestu návratu Domů a jinou míru touhy intenzivněji vykročit. Můžeme vykročit a po jistý čas kráčet některou z cest vyšlapaných, širokých, ale nakonec musíme každý najít tu svoji stezičku osobní, tu svoji jedinou. Všichni jsme kdysi nevědomě opustili (zdánlivě) Boha našeho (to nebyl hřích, to patří k Bytí) a vzdalovali se po cestách různých, a tak se i po různých cestách vracíme. Proto je tady právě nyní několik miliard cest, po nichž kráčíme (či na nichž posedáváme).

Kráčíme, abychom nakonec pochopili, že není kam jít, ani kam dojít, že tam celou dobu jsme, jen to vědomě nežijeme, nevíme. Celá cesta je vlastně „jenom“ práce s vlastní myslí, její postupná velká proměna, uvědomování si kouzelné propojenosti všeho se vším. Vše tkví v mysli a mysl v MYSLI a odhalovat do hloubky toto poznání je radostné a nesmírně objevné a cenné. Leč práce s myslí je nelehká a chuť svoji mysl měnit nevelká. Vždyť kolikrát je jednodušší odnést hromadu kamení, než odložit jednu ze svých představ či závislostí zakořeněných v mysli své! Ale stojí to za to, je to nesdělitelně kouzelné a jednou, dříve či později, pochopíme, že nelze jinak.

Zvu vás na procházku šumavskými lesy i lesnatými pláněmi (ty mám obzvlášť rád) a můžeme si při tom povídat. Anebo jen tak mlčet a dívat se kolem sebe a uvědomovat si, co vlastně vnímáme a kdo vlastně (a jak) vnímá. O to jde...

A osloví-li vás něco z myšlenek sdělovaných, nechte je v sobě rozeznít.

Pozoruhodné kouty příhraniční Šumavy.

Hory s dříve neprůchozím lesem, Římany Gabretou nazývané.

Nedalo se projít na sever, ani na jih - světy horami oddělené.

Pak byla zbudována stezka - solná, pro někoho zlatá.

Pak byly stromy káceny a měněny na palivo a lesní půda na políčka a louky.

Nastal čas osidlování a civilizování dříve nespoutané přírody.

Hory již neoddělovaly jedny od druhých, žili tu jedni i druzí.

Pak jedni vyhnali druhé. Pak byli sami vyhnáni.

Pak jedni hlídali druhé - světy ploty oddělené.

A příroda se opět chopila uvolněného prostoru.

Pak... a pak...

Příběhy pokračují. Známe je a připomínáme si je. Mementa.

Kraj, kde lze prožívat příběhy bolestivé, radostné, výjimečné i prosté.

Stačí se začíst, zaposlouchat či napojit na příběhy v krajině zapsané.

Co vše jsme si činili a činíme vzájemně, co vše činíme, jací jsme...

Kraj, kde lze pozorovat nezdolnou tvůrčí sílu přírody, její dílo.

Stromy člověkem zasazené a kultivované zvolna zplaňují, či se vytrácejí.

Původní stromy se zvolna vracejí a nacházejí uvolněná místa.

Původní stavení rozrušované kořeny mizí pod zelení.

Smutné? Nostalgické? Radostné? Cenné?

Proč potřebujeme vše pojmenovávat, škatulkovat, oceňovat?

Pozoruj. Tiše pozoruj krajinu a ozvěnu v srdci svém. Naslouchej.

Díky ní se dozvíš o sobě. Promlouvá k tobě - promlouváš k sobě...

Třeba tenhle strom. Kolikrát byl vyvrácen a kolikrát znovu vytvořil výhony.

Nezdolná touha stromu růst, být. Nehledá smysl svého bytí, on JE.

Pevně zakotven v zemi směřuje vzhůru, ke slunci, ke světlu.

A když ho vichřice takřka vyvrátí, roste dál. Není to úžasná inspirace?

A když mu námraza větve oláme, probudí k růstu další.

Semena jeho ptáci roznášejí, nějaké se někdy někde uchytí.

Vracím se k němu již patnáct let, zdá se, že se nemění,
ale měníme se oba...

Řekli bychom, že stromy, jsou-li vichřicí i námi ponechány, umírají ve stoje.

Ale je to jen naše vidění a projekce a vkládání našich podobenství.

Stromy minulé, již ležící, chrání rašící stromky současné a budou půdou pro budoucí.

Stromy jsou součástí lesa a les žije.

Stromy JSOU, les JE.

Je kouzelné v rezervaci pozorovat společenství „nehospodářského“ lesa.

Les, který není „dřevní hmotou“, ale svobodným životem lesních bytostí.

A je pozoruhodné, jak někoho takový les znepokojuje, jiného hladivě těší,
někoho děsí domnělým chaosem, jiného zneklidní hodnotou zdánlivě ladem ležící,
dalšího naplňuje radostí, či nostalgií, či vznešenou úctou k životu.

Skrze pozorované v nás promlouvají naše myšlenky, projevuje se naše vidění světa,
odkrývá naše skutečné „já“. Nabízí se možnost uchopení myšlenek a prožitků svých
a zamýšlení se nad nimi (a nad sebou) na cestě své...

Kráčím cestou na Pláně a vzpomínám - podělím se s vámi o pár útržků.

Vzpomínám na jednoho našeho profesora matematiky, jak jednou odvodil na tabuli složité vztahy popsané řadou rovnic a zůstal nad nimi v nehybném úžasném stavu vytržení.

Pak se zvolna otočil k nám a zahleděn stále kamsi do daleka pravil:

„Tak tady vidíte, jaký je ten náš svět...“

„Víte, já si myslím, že živá hmota je neživá hmota plus čas...“

Pak pohlédl na onu bandu tupců ve fakultní posluchárně, máchl rukou a vše smazal.

Nevěděl jsem tenkrát, o čem to hovoří, ale pociťoval jsem výjimečnost jeho sdělení.

Dnes vím, leč netroufal bych si používat pojmy „živá a neživá hmota“. Vždyť co není živé?

Ale vím ... abychom si rozuměli, abychom mohli sdílet, potřebujeme škatulky a pojmy.

Však když se později tyto škatulky a pojmy přirozeně vytratí - VŠE jedním JE.

Vzpomínám na jiného profesora matematiky, zrovna jsme probírali různé soustavy, zejména binární (dvojkovou), desítkovou a šestnáctkovou, tvořící základy světa počítačů. A během výkladu odbočil, začal filozofovat a pak jen tak pravil, že ona dvojková je sice pro počítačový svět výhodná (*ano-ne, sepnuto-rozepnuto*), ale praktičtější s ohledem na život by byla soustava trojková. Krásná analogie. Po létech oceňuji její hloubku.

Když někdo prožívá domnělou bezvýchodnost své situace, připomínám mu, že máme vždy minimálně dvě možnosti - binární soustava.

Když někdo tápe a nedokáže si vybrat ze dvou nabídek, nabízím připomenutí oné trojkové soustavy: *ano - ne - jiná možnost (či nevím)*.

Sám jsem si kdysi zavedl pojem „třetí hromádky“:
toto budu řešit nyní, tímto se nebudu zabývat vůbec
a toto odložím na třetí hromádku pro chvíli, až čas pro věc patřičně nazraje.

A když jsme u onoho ANO a NE, vybavují se mi slova Ježíšova, nabádající:
„Vaše řeč budiž ano, ano, ne, ne.“ Zdvojl ano i ne.

Jsou vykládána různě, často jako pokyn k jednoznačné jasné mluvě. Vnímám je jinak. Jako nabádání, abychom se na vše tázali svého rozumu i srdce současně a pokud budou rozum a srdce ve shodě (*ano + ano, či ne + ne*), pak ANO či NE. Pokud ve shodě dosud nejsou, je tady třetí hromádka, prostor pro další možnosti, řešení za čas. Nenechme se lapit černobílým binárním viděním a tlakem času. Kouzlo trojkové soustavy...

Jednou z mých profesí je informatika. Digitální data, virtuální světy, informační pole a podobné abstrakce jsou mi známé, přesto mám rád klasickou knihu s láskou vytvořenou, umně vázanou, v ruce drženou, zvuk klasické gramofonové analogové desky, ale i pěkně vytvořené CD v hezkém obalu či klasický rukou dotýkaný dopis,
u něhož nezáleží na rychlosti dodání, ale hloubce sdělení.

Nevyhledávám virtuální světy na obrazovce, byť interaktivní a ve 3D či více, toulám se raději lesem skutečným, naslouchám šustění listí a šumění vod, zvukům života kolem, byť vím, že pojmy skutečný a virtuální jsou ošidné a jde o to, jak na ně hledíme, co o světě a sobě víme. Mám rád přátele skutečné, ne virtuální na sítích, byť i tam lze najít bytosti krásné, mám rád obejmutí skutečné, pohled z očí do očí, dotek dlaně v dlani, tiché spočinutí o samotě a mimo síť (s výjimkou sítí pavoučích), šumění lesa či vody...

Kouzlo samoty. (Nikdy nejsme sami.)

Kouzlo tiché naslouchající mysli. (Když utichne „já“, zaslechneme „JÁ“...)

Kouzlo nahlížení pod povrch věcí. (Co vše je jinak!)

A tak si tady s vámi povídám (a vím, jak málo se dá slovy sdělit).

Pohlížím na větve stromů, jejich linie, neopakovatelné křivky.
Pohlížím na těla stromů, jejich tvary. Pohlížím na tvary a barvy listů.
Někomu třeba něco připomínají. Již nehledám samorosty, podobnosti.
Obdivuji strom, větve, listy, život.

Vzpomínám na setkání s dráteníkem na Slovensku.
Z drátů umně zatáčených vyráběl krásné šperky.
Byly obdivovány slovy: „Jako antický, jako barokní, jako...“
Otočil se ke mně a pravil: „Vezmu drát, asi takhle dlouhý a zakroutím ho.“
To byla celá věda i umění. Neřešil slohy, styly - činil, jak cítil. Tvořil ze srdce.
Vzpomněl jsem na něj, když jsem pohlížel na zakroucené kmeny i větve stromů,
co vše bylo do jejich tvarů vepsáno, celé příběhy letitých životů stromů,
však jen jsem je pozoroval s obdivem k tvůrčí síle přírody - života.
Bez představ, analogií tvarů, beze slov, bez myšlenek - s prožitkem TED.

Hledím na kmen mohutného stromu, co vše prožil za jedno či dvě staletí.
Čím vším jsme prošli my, kolika událostmi, kolika změnami, za onen čas.
Hledím na mohutný kmen stromu, jeho objem, rozlehlost koruny.
Dotýkám se jeho těla, je drsné i jemné, chladivé i vyhřáté.

Lehám si do trávy pod ním a pohlížím do koruny, vnímám barvy listů.
Vzpomínám, jak jsem se kdysi jako kluk tázal: „Co vnímáme, jak, čím...?“
Ano, už vím, jedinou „věcí“, kterou vnímáme, jsou naše vjemy.
A z nich plynou naše prožitky.
Z mnoha záření, která nás obklopují, vnímáme jen některá
a ještě je v mysli své filtrujeme, jen zlomeček si připouštíme,
a z vnímaného si sestavujeme svůj obraz světa,
do něhož osobitě a individuálně vkládáme kus sebe.
Prostřednictvím pojmů, za nimiž jsou naše představy.
Informace, prožitky, myšlenky. Vědomí.

Jak by vypadal svět bez našich „pojmů“? Otázka, která připomíná koán.
Otázka, na níž není možná odpověď. Je za našimi pojmy.

Pozoruji strom a přemýšlím, jak jinak ho vnímá malíř, grafik, přírodovědec, dřevorubec,
truhlář, houslař, ochranář, kluk, co objevil kouzlo lezení, fotograf se stativem, či s mobilem.
A jak jinak ho vnímá kůrvec, veverka či datel ... to si ale můžeme představovat jen
vzdáleně a poněkud po svém. Ale i to je cenné, významné.

Pohlížím na mohutný kmen - živá hmota tvořená buňkami, molekulami, atomy, částicemi;
drobnými částčkami, mezi nimiž jsou gigantické vzdálenosti, takže můžeme hovořit
o prázdném prostoru. Prázdnota kmene.
Pohlížím na svoji dlaň, která se kmene zdánlivě dotýkala. Totéž.
Prázdnota kmene i dlaně - prázdnota světa.
Prázdnota z hlediska naší představy hmoty.
Kouzlo světa přeplněného energií Vědomí.
Nesdělitelné kouzlo prožitku zanoření se.
Vše je jedním, vše je propojené.
Jak jiné by vše bylo,
kdybychom to tak
cele žili.

Je závratné, zahledět se do nebe, zejména v bezmračné noci, a ptát se, co je za sférou Země, a co je za sluneční soustavou, a za nejbližší hvězdou, a za hranicí naší galaxie, a za domnělým okrajem našeho vesmíru, našeho světa, celého Světa ... a dál, a dál?!

A bádáme, hledáme, pozorujeme, počítáme, přemýšlíme
a tvoříme si představy různě nazývané a vytváříme teorie.

Ale jen málo kdo kdy se zeptá, co je za naším světem - světem který vnímáme tak jak vnímáme - za tím vším, co vnímáme jako svět, co vnímáme jako předměty, tvory, bytosti, co vnímáme jako hmotu? Co je za tím vším ... a nejde o prostor, ale o podstatu.

Ptávali se tak od nepaměti mnozí moudří a objevili „prázdnost světa“.

Bádali nad tím jiní a usoudili, že je spíš „něco než nic“.

A ono jedno ani druhé není v rozporu, doplňuje se. Jde jen o to, jak na vše hledíme.

Jako vždy, jde o pojmy a představy za nimi.

Pojmy a představy - mnohdy užíváme stejná slova, ale máme odlišné představy.

Třeba pod pojmy Láska, Bůh či Život věčný...

Léta mi trvalo, než jsem dokázal pochopit, že ona „prázdnost“ neznamena „nic“, že za onou prázdností mám vnímat svět idejí, pozoruhodnou energii dosud vědou nepopsanou, informační pole, Světovou mysl, Mysl, Absolutno, Tao, Boha či Vědomí.

A chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že toto vše nelze pojímat jen rozumem, že toto musí být současně a vyváženě prožíváno srdcem.

A záhy jsem si uvědomil všeplatnost řečeného - jedině rozumem a srdcem lze dojít k poznání - a skrze mnohá poznání k Poznání.

Ano, toužíme po mnohém, co kolem sebe vidíme.

A nechybí nám nic z toho, o čem dosud nevíme, co ještě ani netušíme.

Touha po poznání vede k otevírání komnat netušených ... a stojí to za to.

A neobávejme se, až třeba dospějeme k poznání, že vše je jinak...

Vzpomínám na východní příběh o umělci, který měl namalovat strom.

Chodil dlouho k němu a pozoroval ho, byl s ním, a teprve tehdy, když se jím stal, tehdy ho směl namalovat - a o to jde, o to propojení, sjednocení, splynutí, uvědomění si, že neustále rozlišujeme na „já a svět“, pozorovatel a pozorované, ale dokud v sobě ty domnělé dva světy nesjednotíme, nepochopíme. Neotevřeme si nový prostor vnímání.

Někteří vybízejí: „Jen pozoruj.“ Sám již vím: „Buď vědomou součástí a tvoř.“

Vzpomínám na setkání se známým astrofyzikem. Na konci přednášky obdržel dotaz: „Když pozorujete vesmír v jeho nekonečné rozlehlosti, nevyvolává to vše ve vás depresi z naší vlastní malosti?“ A zatímco fyzik připouštěl, že více kolegů tím utrpělo duševní újmu, že je nutná psychohygiena, že si takové myšlenky nesmí vědec připouštět, uvědomoval jsem si já svůj jiný pocit - pocit závratné radosti z toho, že jsem součástí toho celého rozlehlého světa našeho ve všech jeho i mých proměnách neustálých, světa, na jehož „podobě“ se i já svým malým dílem maličko spoluúčastním.

Odložit své domnělé malé „já“ a stát se naším skutečným „JÁ“,
odložit oddělenost pozorovatele a pozorovaného...

Krásně toto formuloval Paul Brunton, moudrý muž, který nahlédl k Podstatě:

„Naše mysl nejen že existuje ve Světové mysli, ale je přímo zrozena ze Světové mysli.

Světová mysl je přítomna v každé věci, v každé bytosti, v každém atomu
a nic a nikdo od ní nemůže být oddělen, z ní vyčleněn.“

Přesunout svoji mysl z ohraničeného malého „já“ do skutečného „JÁ“,
prohlédnout, splynout, vrátit se Domů.

Ježíš cestu k tomuto poznání popsal slovy poetickými:

„Ten, kdo ztratí sebe, sebe nalezne.“

Mám rád cestu kolem hranic. Je dostupná jen pěšky a to je na ní příjemné.
Třeba vyjít ráno, mít hodně času, volnou mysl a zastavovat se a tiše pozorovat.
Pozorovat očima přírodovědce, básníka, filosofa, fotografa, tuláka, dospělého i dítěte.
Očima široce hledícíma. Co vše lze uvidět. A nejen očima. Nejen očima - o to jde!
Pozorovat stromy v rozpadu, na jejichž přeměňovaných tělech vyrůstají stromy nové.
Život stromu, životy stromů, stromy tvořící jeden les. Živý les, součást živé Země.
Pozorovat stromy před léty kůrovcem zahubené, člověkem ponechané.
Zvolna se rozpadají a chrání i živí stromy nové, nový živý les. Přirozený vývoj.
Většina velikánů na kopci kůrovci neodolala, ale někteří obstáli a stojí zelení dál
a rostou a pod nimi jejich potomci, přirozeně odolní.
Nad lesem se vznáší dravec a hejno malých ptáků na něj nalétává, vytěsňují ho.
Co si nemůže dovolit jedinec, to ve spolupráci lze.
Pozoruji jiné hejno. Zdá se, že létají pro radost. Všichni letí vlevo a naráz otočí vpravo.
Nedomlouvají se, oni to prostě „vědí“.
Je pozoruhodné, jak organizmy tvořící biosféru spolu kooperují, jsou provázané.
Jen nám lidem se to patřičně nedaří.
Myslím na dávná slova Emersona:
„Ať se tedy člověk učí ze zjevení veškeré přírody jeho srdci;
zejména to, že Nejvyšší prodlévá v něm, že zdroje přírody jsou v jeho vlastní mysli.“
Bylo krásné pochopit a prožít, že Mysl není produktem hmoty, ale naopak.
Bylo krásné dotknout se bezčasí, nahlédnout za čas a prostor.
Rozpomenout se na náš Domov.

Pozoruji sítě pavučin s démanty ranní rosy.
Nástroj lovce. Dílo pro obživu pavouka, past pro mouchu.
Křehká krása. Rébus pro technika - jak?
Pozoruji vosičky. Úžasní letci. Dokáží v letu zastavit a v mžiku se přemístit.
Pozoruji čmeláka. Podle znalců aerodynamiky nemůže létat. A přesto letí!
Vzpomínám na otázku z minulé výstavy, vyslovenou leteckým konstruktérem:
„Je to tím, že neví, že létat nemůže, nebo je za tím něco dosud námi nepoznaného?“

Ohlížím se, kolik cesty jsme od rána ušli, kde už jsme. Čas a prostor.

Ano, čas si uvědomujeme díky tomu, že máme paměť.

Prostor si uvědomujeme díky představě pohybu v čase.

Jak dlouho půjdeme na Luzný, to celkem ještě víme.

Jak dlouho poletíme k Jupiteru, to moc netušíme, jak dlouho k Plejádám, jak jsou daleko, už většinou nemáme ponětí. Víme, že bychom letěli dlouho. Ale co když je všechno jinak.

Co když prostor a čas jsou jen naše myšlenky, praktické potřebné představy. Co když lze představu pohybu v čase a prostoru opustit a přijmout jinou - o bezčasu, o umisťování se v prostoru, o jiném pohledu na svět. Co když to tak jde? Co když je za tím vším něco dosud námi nepoznaného? Co ten čmelák?

Pro někoho možná „úlet“, pro někoho třeba inspirace k jinému vidění.

Třeba to s tím časem. Vždyť mnozí moudří vybízejí k žití v přítomnosti.

Co když je minulost jen zápisem sledu našich rozhodnutí, činů a prožitků uskutečňovaných v čase přítomném a budoucnost jen potenciál možností, z nichž si volíme podle svých vlastností, takže jsou odhadnutelné - do té míry, do jaké jsme odhadnutelní my?

Až půjdeme spolu lesem, ukážu vám třeba místo, kde z jednoho mraveniště vede na vzdálený strom mravenčí dálnice, po níž procházeli po léta neustále mravenci, až vyšlapali svými takřka nehmotnými nožičkami dálnici - a bude-li to i pro vás pocit čehosi úžasného a závratného, budeme oba mlčky vědět, že si rozumíme a že nepotřebujeme slova další...

Filozof Paul Brunton si kdysi poznamenal na okraj novin hlubokou prostou myšlenku, která mne trvale oslovila: „Ne jako lvi, ale jako mravenci.“

Až jednou toto vše poznáme rozumem i srdcem, dojde k proměně, ke „kvantovému skoku“ společnosti naší. Dovedeme si představit, co vše se změní? Inu, vrátíme se Domů!

Své poznávání nevnímám jako zeď sestavenou z kamínků dílčích poznatků,
ale jako prostor, kde jsou kamínky s lehkostí a rozvahou přesouvané i doplňované.

Trvalý proces. Radost z objevování. Radost ze spolutvoření.

Stávalo se mi, že mi občas někdo řekl vyčítavě:

„No, ale kdysi jsi říkal o tom či tom něco jiného!“

Hm, je to výčitka, nebo slova uznání?

Pozvolný vývoj bez zvrátů.

Pozvolné změny

v souznění.

S rozumem.

A s láskou.

Základem lásky je dosažení zralosti.

Když se do sebe zamilují dva nezralí lidé,

vzájemně se připravují o svobodu, tvoří si vězení.

Milující se zralí lidé si vzájemně pomáhají být svobodnými.

Člověk se stává zralým, jakmile začne milovat, místo toho, že potřebuje.

Dosažení nejvyššího stupně zralosti pak znamená navrácení se Domů.

Kdo s láskou dává,

s láskou přijímá

v Lásce žije.

Potěšení světa musí být stále opakována, aby se potěšení mohla zdát.
Prožívaný stav podstaty Bytí však trvá ve věčné živé blaženosti.
Stav bez žádostí, stav bez počátku a bez konce.
Stav, kterým se lze stát a vědomě jím být...

*

Hledej Pravdu tak dlouho,
až se jí staneš.

*

Jen dívá-li se tvýma očima Bůh,
uvidíš všechno božské...

*

**V sobě
s tebou
v Něm**

**Sním?
Kéž ne**

**S Ním!
Kéž ano**

Někdy si vzpomenu na někoho, koho jsem měl rád, a pocítím lítost, že už mu nemohu sdělit, jak moc jsem ho měl rád, co vše pro mne učinil (vím to až teď), co vše pro mne znamenal (pochopil jsem až po čase), kolik lásky jsem mu měl dát a nedal (v ten čas).
Vím, poděkovat mohu i zpětně, neztratí se.

Děkuji...

A pak si uvědomím, že jsou tady mnozí, právě přítomní na tomto světě,
a ani jim jsem to patřičně nesdělil a nepoděkoval - nesděluji, neděkuji.
Třeba proto, že jsem si to dosud náležitě neuvědomil.
Třeba proto, že mám obavy, že bych je tím zaskočil.
A třeba jim to říkám a mám obavy, zda té hloubce citu patřičně rozumějí,
zda sdělované není vnímané jen jako „slova, slova, slova“.
A třeba jim to říkám, leč nevolím formu patřičnou.
A třeba se nad tím zamýšlím zbytečně.
Vím, vědí. Ale i přesto.

Děkuji...

Je kouzelné potkat jednou za čas někoho a vědět, že nám bylo dáno se opět setkat
(třeba po staletích, čas nerozhoduje) a že teď jsem já tím, kdo má a může dávat
a kdo může tenkrát nevyslovený dík mlčky vyslovit a tenkrát neučiněné učinit.
Kouzlo setkávání se v prostoru a čase v bezčasí! Paradox? Ano i ne.
Hlavně radost. A odpovědnost mlčenlivosti o tom v pozadí tušeném.
Poděkovat za to, že to tak může být, že si můžeme být.
Děkuji...

Je překrásné pochopit a prožít kouzlo nekonečnosti Života, uvědomit si, že to tak je.

Že Život patří k zákonitostem Světa, že tvořivý Život Svět vytváří.

Že nelze nebýt, že není kam odejít, že vše JE.

Že můžeme vše, vše je nám umožněno,

leč za vše si neseme odpovědnost,

za vše důsledky.

Řád Světa...

A proto je moudré

pochopit principy Bytí

a žít a jednat v souladu s Řádem

a být tak spíše přítelem radostné Cesty objevené,

než domnělou obětí životních situací nevědomky si vytvářených.

Jak lehké je tak jít a činit a radost prožívat a být se Světem v souznění.

Však jak nelehké je, si toto uvědomit a rozhodnout se to tak přijmout a vykročit na Cestu

a proměřovat, s velkou touhou po Poznání v srdci, sebe a své vidění světa,

a měnit tak i svět kolem nás

a radovat se, že je součástí

našeho Světa nekonečného

a že vše je naším Domovem.

Je radostné smět za to vše poděkovat.

Tobě, Jemu, sobě.

Děkuji...

Dopsal jsem poslední text zamýšlený do expozice.

A věděl jsem, že by jich mohlo a mělo vzniknout více. Inu, jindy.

Dopsal jsem a přišla mi do rukou kniha - Biocentrismus (Lanza, Berman)

a tuze mne potěšila. Vědci, kteří se zamýšlejí nad fenoménem Vědomí z pohledu současného vědeckého poznání, fyziky, matematiky, biologie... Pouštějí se na tenký led.

Uvědomují si cele hrozící „exkomunikaci“ z vědeckého společenství, ale píší moudře, k problematickým místům naznačují cestu, nejdou dále. Velmi cenná kniha.

Když jsem se začel, měl jsem pocit, že by z nich měl můj oblíbený Paul Brunton velkou radost a jistě by je inspiroval k dalším krokům, hlubšímu vidění.

Se zájmem a s radostí vždy souzním s vědcem, který nadšeně vypráví o vyladění mnoha základních fyzikálních konstant, které mají hodnoty přesně právě takové, aby byl možný vznik života a následně i přítomnost inteligentních tvůrčích bytostí.

Většinou po jejich výčtu přichází zamýšlení různá, nebo konstatování velké záhady...

Pro mne to není děj náhodný, ale zákonitý, laděný po nekonečně dlouhý čas nekonečně mnoha vesmírů našeho Světa. Dlouhý vývoj po spirále. Zákonitý děj, neboť tak musí být, aby byla zahájena naše důležitá role ve vesmíru, o které, žel, zatím ještě mnoho nevíme.

Zatím ji naplňujeme převážně neuvědoměle a tedy jen částečně.

Vždyť tvůrčí Život vytváří Vědomí a tedy i vesmíry!

A zpětná vazba je důležitý vývojový činitel.

A tou jsme my. Nejen my tady a teď...

Zde se vyhýbám říci, že Vědomí = Bůh.

Vím, jak je toto téma v dnešním světě citlivé a ošidné...

Prostoupil mne živý obraz, výjev jako ze snu, však v bdělosti, přišel nečekaně a krásně.

Převeliké prostranství plné neurčitelných lidí, v čele honosný dům s bohatě zdobeným průčelím, s nápadně velkým zavřeným vyleštěným zrcadlovým oknem ... sídlo Boha.

Jedni se tím směrem klaněli, druzí na ně dohlíželi. Po stranách zdi domů bez oken a dveří. Nedalo se jít do stran, natož k domu blíž. Ani by si nikdo netroufl opustit vymezený prostor. Byl jsem přítomen, ale neviditelný. Cítil jsem tu odevzdanost, pokoru, svaté nadšení i mus.

Všichni věřili, že Bůh za velkým oknem, v němž se odráželo nebe, je pozoruje, kontroluje, posuzuje, řídí, o každém z nich ví úplně vše.

Bylo mi smutno, když jsem si uvědomoval, že tak to tu je stále, pořád dokola.

Od tuze dávna. Po věky věků! A zdá se, že na věky věků...

Nikdy nikdo nedorazí až k domu, nevezme za kliku, nevstoupí.

Nikdy nikdo nespatrií ten dům z jiné strany.

V tu chvíli jsem se vznesl nad prostranství

a z výšky jsem v zrcadlech oken již neviděl odraz nebe,

ale klanící se postavy v prachu prostranství a kolem ty, kteří dohlížejí - na ně i na sebe.

Přiblížil jsem se k zrcadlovým oknům, leč minul je a dostal se na okraj domu Boha

a v tu chvíli i za jeho okraj ... nebyl to dům, bylo to jen průčelí!

Průčelí, které od sebe oddělovalo dvě prostranství,

a na tom druhém - tom protilehlém,

se velký dav před průčelím

klaněl Bohu za zrcadlovým

oknem, v němž se odráželo

to stejné nebe...

Bylo mi smutno.

A do mysli my vstoupila slova: „Tak to vidíš a Já jsem tady všude a vlastně sám.

Ale není mi smutno, Já mám čas.“

A šibalsky dodal: „Vždyť jsem si ho vymyslel.“

Chvilku čekal, věděl, co si myslím, jak by ne, a dodal: „Ano, spolu s vámi.“

A dobře věděl, že si nevymyslel On nás, ale my Jeho a současně On nás

a my společně ten čas

i prostor pro nás.

Kouzlo časného rána, když slunce zvolna vychází nad táhlým hřebenem Boubína - ono už ale vyšlo a dávno prosvětluje nebe s mráčky, ale pro nás za kopcem vyjde, až když se přehoupne přes lesnatý vrcholek. Je to relativní - jak kdy komu vyjde.

A vlastně - to sluníčko ani o tom neví, že nám tu právě vychází.

A kdyby vědělo, tak co by si s tím počalo.

Vždyť vychází v každém okamžiku

právě někde někomu

a během dne vyjde

všude všem.

I zajde.

Jen jde o to,

jestli o tom vědí,

jestli se vůbec dívají,

jestli je to zajímavá v té každodenní samozřejmosti,

co žádnou samozřejmostí není.

A vychází i třeba na Venuši,

na Marsu či na Měsíci,

ale tam trochu jinak.

A jiná slunce vycházejí

na jiných planetách

jiným bytostem.

Jiná slunce a jiné bytosti - nám tak vzdálené a přitom tak blízké.

Ach,

tolik krásných východů sluncí

a každý jiný

a všechny jen tak

a některé z nich pro někoho,

kdo vidí, vnímá, prožívá, tvoří.

Tolik krásných východů,

tak jako tenhle dnešní, ten tady a teď.

Vždyť skrze vlastní prožitky krásu světa tvoříme...

Toulám se kolem vod
a pozoruji
hladiny.

Voda jen lehounce tiše plyne,
nezčeřená hladina
v zrcadlení.

To, co je vlastně
nahore
vidíme měňavě rozvlněné
dole.

Obraz skutečného světa tam nahore
se odráží od neskutečného zrcadla tady dole,
odráží se od povrchu vod.

A kvůli tomu
pod povrch
vlastně nevidíme.

Vidíme
obraz
odraz
a nevidíme vodu.

Symbolické.

Tak často vidáme jenom odrazy na krásném povrchu,
tak často vidáme jenom krásné povrchy...

Však
jednou
konečně
nás hladina tichá
zláká k rozvlnění
skokem
a
my
se
zanoříme
a nahlédneme pod ono
zrcadlo.

Nahlédneme pod povrch,
pod povrch naší mysli,
až tam
k té naší
podstatě.
Podstatě našeho bytí.

A tehdy
spatříme
skutečný obraz světa,
ne jen odraz v hladinách mysli naší.

A tehdy se vrátíme
k cestičce
vedoucí
domů.

Večery - rána.
Noci a dny.

Čas mezi životy.
Tvůrčí čas života.

Když jsem byl TAM - v Bohu,
byl jsem si se všemi.

*Bylo by krásné moci si být
i tady
se všemi,
cítil jsem pak s lítostí...*

Když však jsem TADY - v Bohu,
tehdy jsem opět se všemi.
Se všemi a ve všem.

Když
TADY a TAM
je jenom
TADY,
tehdy se ono „tady a tam“ vytratí
a je už jenom
DOMA.

Je jeden
malý
velký
rozdíl
mezi tady a tam.

Jen
tady
se můžeme
vzájemně
obejmout,
pohladit rukou,
dlaní v dlani spočinout.

Maličkost.
Krásná.
Důležitá.
Jedinečná.

Jak málo ji dokážeme využít...
Kouzlo doteku naplnit...
Doteky duší.
Doteky těl.
Dotýkání.
Sdílení.
Bytí.

Být
si.

A CO REINKARNACE, VĚŘÍŠ NEBO ODMÍTÁŠ?

Na málokterou otázku jsem reagoval tak odlišně a s tak různými pocity v různých obdobích své cesty, po níž kráčím životem, jako na tuto.

Je to již tuze dávno, co se mi dostaly do rukou texty doktora Moodyho o životě před životem tímto i po něm. Devátá kopie přes kopírák, sotva čitelná, ale velice zajímavá (kopírovací stroje tenkrát ještě nebyly dostupné a podobné texty také ne). První setkání s něčím takovým vzbudilo zvědavost. Hledal jsem v dalších textech, ptal se moudřejších. Tenkrát jsem spolupracoval s lékaři z ARO, tázal jsem se i některých z nich (jen s někým je možné takto smysluplně rozmlouvat). Nacházel jsem odpovědi pro i proti, výklady vysvětlují proč to tak není a jak k takovému omylu může dojít i odpovědi nevyvracející ba i potvrzující. Hledal jsem v knihách a nacházel spíš další a další otázky a nejasnosti. Bylo by to na mnoho stránek, ale nemělo by to velký smysl. Alespoň tak to vnímám nyní. Pak jsem se tématem přestal zabývat, do popředí vstoupila témata jiná.

Po čase jsem se k otázce dostal opět a to prostřednictvím východních duchovních nauk a mne nejasných zmínek v textech křesťanských i v textech s křesťanstvím polemizujících a následně v apokryfních Evangeliiích (zejména Tomášově). Literatury bylo již více, přečetl jsem mnoho knih, vyslechl řadu sdělení a prodiskutoval mnoho času a dospěl k závěru:

- možná to tak je, možná to tak není.
 - mám jen svoji představu, spíše představ několik. A navíc jsou převážně přejaté.
 - s jistotou a za sebe nemohu říci ani to, ba ani to.
 - je důležité znát odpověď?, není to jenom zajímavost?, není to spíše zvědavost? Je.
 - čeho mám více, odpovědi nebo otázek? Otázek.
 - až bude toto poznání pro mne důležité, však ono přijde samo a dostanu jasnou odpověď...
- Tak je to. A jdu dělat něco jiného. Přestal jsem se otázkou zabývat.

Jednou jsem ale učinil výjimku. Tenkrát jsem totiž obdržel neobvyklý text a v něm se hovořilo o zajímavé metodě a já si ji jen tak večer vyzkoušel. Běžně mne takové experimenty spíše odrazovaly, toto bylo výjimečné. Metoda nabízela představit si chrám, do něhož lze vstoupit a najít tam kdesi ukryté dveře vedoucí kamsi do míst, kde je něco jako archiv životů nás všech a tam si najít své a zalistovat si. Zjednodušil jsem to.

V klidu jsem si večer začal představovat chrám. Chvilku to nešlo, ale pak jsem ho spatřil. Na vysokém kopci a tuze veliký a vysoký pod nízkým nebem s oblaky a vedly tam schody. Po nich jsem stoupal vzhůru a potkával neznámé bytosti jdoucí směrem opačným (podrobnosti nyní vynechávám). Došel jsem až na konec schodiště, až ke dveřím (nezadýchán), ani jsem se neohlédl za sebe do údolí (ač v horách na to nezapomínám) a napadlo mne, že budou zamčené. Ač obrovské, otevřely se s lehkostí a bylo možné vejít do teplého šera s příjemnou vůní pro chrámy neobvyklou. Nešel jsem však dále, ale rovnou zabočil k postranní tmavým dřevem obložené stěně a tam našel nenápadná dvířka. Dala se otevřít a nikomu to nevadilo, nebylo problémem vstoupit. Bylo tam schodiště vedoucí dolů. Kamenné a různě točené a kolem byla další souběžná schodiště a schody proplétající se vedoucí odněkud někam, leč nikde nikdo. Neměl jsem žádné pocity, byl to zvláštní bdělý sen. Kráčel jsem až dolů. Schody končily ve světlé místnosti (kde se tam vzalo světlo nevím) a tam byl kdosi, vypadal jako mnich (oblečením). Otočil se na mne a já ho pozdravil jménem, jako člověka dávno známého - oslovil jsem ho jménem (pamatuji si ho stále). To jméno jsem před tím nikdy vědomě neslyšel, bylo neobvyklé. Věděl, proč přicházím, nedivil se. Uvedl mne do místnosti, kde byly police, a ukázal mi moji. Byly tam knihy. Vzal jsem si tu poslední a otevřel ji. Stránka byla bílá, čistá. Chtěl jsem zalistovat dopředu, kde jsem tušil zápisy, ale nešlo to. Chtěl jsem si vzít knihu předchozí, ale nedařilo se mi to. Bdělý sen se počal rozplývat a mizet, zůstal jen zvláštní a silný pocit. Dodnes si vše dobře vybavuji, jako kdyby to bylo skutečnou poutí. Byla to představa, to dobře vím. (Žijeme v představách, to jsem již tenkrát věděl, ale ještě jen mělce.) Byla to představa, ale objevovaly se v ní reálné prvky. (To jsem si uvědomil až hodně později.)

Příběh jsem vyprávěl jen výjimečně. Jednou kamarádce (když jsme fotili obrázky z řeky Blanice a čekali po průtrži na lepší světlo) a řekl jí i ono jméno mnicha (ptala se). Podivila se, to neobvyklé jméno měl její dědeček z Tábora. Pak jsem příběh dovyprávěl.

Za pár dní jsem totiž tenkrát opět zkoušel totéž a došel opět do stejného chrámu, ale nebyl jsem schopen jít k postranním dveřím, cosi mne táhlo dopředu. Nebylo možné zabočit, bylo nutné kráčet dál a rovně. A já si uvědomil, že chrámová loď je jaksi "do kopce" a pak se podlaha podivně lomí, za onen "kopec" nebylo vidět. Vystoupal jsem vzhůru (bylo tam teplo a ticho) a za zlomem se mi náhle otevřel pohled do "průčelí" chrámu. Bylo to úžasné. Nebylo to už průčelí vnitřku stavby, byl to pohled jakoby do vzdáleného vesmíru a vše zářilo v nádherných barvách a já (ač pracuji léta s barvou) je nebyl ani schopen pojmenovat. Zejména tu jednu nejkrásnější (ač jsou všechny barvy krásné). Byl to nekonečný a úžasný svět, který tam zářil a na který jsem pohlížel a byl jeho součástí, či spíše "mohl být vědomě jeho součástí" (to jsem hlouběji pochopil až později). Pak se mi obraz počal opět rozplývat. Ale ten obraz si pamatuji stále. To bylo tenkrát vše. A nebylo to málo...

(Po čase jsem si uvědomoval krásné souvislosti a vazby mezi tenkrát viděným a později prožívaným. Bylo to krásné, úžasné inspirativní. Ale není to k písemnému sdělování.)

Pak jsem se již nikdy tímto nezabýval, o nic podobného se nepokoušel. Cítil jsem, že nemám, že toto není dobré činit, že bych se vlámával někam, kam mám přijít v pravý čas pozván. Takže jsem stále věděl, že minulé životy možná jsou a možná nejsou a je-li to pro mne důležité, pochopím to přirozenou nenásilnou cestou a sám. Někdy. Je jedno, kdy.

Čas plynul. A přicházely mnohé zkušenosti a mnohá krásná a hluboká poznání, ale nic k tomuto tématu. Ani otázky kladené někým, natož otázky mé.

Až jednou v noci (zrovna byla zima se spoustou sněhu) bez ptaní a bez očekávání přišla jasná odpověď bez otázky. Ve stavu bdělosti. Jako když se v noci zableskne a okolní krajina je náhle chvilku vidět a pak, když se udělá zase tma, je už jasné, co kde kolem je. V tu chvíli jsem věděl, že jsem byl F. M., fotograf. (Poznání bylo daleko širší, ale to sem nyní nepatří.) Zvláštní bylo, že jsem o této bytosti něco trošku věděl, babička měla jeho portrét na zdi pokoje a já jako dítě z něj míval zvláštní pocit. Spíš jsem se něčeho bál. Zahynul za války. Pomáhal výsadkářům z Anglie a přišlo se na to.

To poznání bylo tak jiné, tak odlišné od šalby fantazie, tak jasné, že jsem ani maličko nepochyboval a dnes již vím i více. A rázem jsem pochopil, proč mne kdysi okouzilo první setkání s fotoaparátem a pak s temnou komorou a jak mi zavoněla vývojka a co to znamenalo a jaké kouzlo měl pro mne objev úzkého filmu a také jsem silně pochopil, proč se léta tak tuze moc vyhýbám válečným filmům a knihám, zejména některým. A nejen to...

Nechci polemizovat o ničem, předkládám jen svůj pohled a snažím se jej nabídnout co nejčistěji a nejjemněji. A proč toto sděluji? Protože to podstatné teprve přijde.

Doptal jsem se na onoho fotografa (ale jen lehce, nepátral jsem a ani nebudu) a vyslechl zajímavé vyprávění. Kde se narodil, kde žil, kde a jak se vyučil, jak fotografoval, kdo byl jeho ženou a dětmi. Vše nyní přeskočím, jen u posledního postřehu zůstanu, u ženy onoho fotografa. To je totiž tuze zvláštní. Jako kluk jsem ji znal. Pamatuju si zvláštní pocit, který jsem z ní měl. Pro jeho dceru jsem jednou zajišťoval lékařskou pomoc specialistů, byla vážně nemocná. A jeho vnučku jsem na koleji jednou doučoval (diferenciální rovnice). S jeho sourozenci jsem se setkal jako kluk. To jsem tenkrát nevěděl - vše se pak propojilo. A já si tuze silně a tuze moc uvědomil to zvláštní kouzlo opakovaného setkávání. Principu. Jak blízcí a nejbližší, jak je běžně vnímáme, mohou být najednou zase cizími či známými, jak je běžně zařazujeme. Dar zapomenutí (závoje) a dar rozpomenutí se, když už smíme a máme vědět. A najednou jsem si tuze silně uvědomil, že nejsou žádní blízcí a vzdálení, nejbližší a cizí, ale že jsme všichni vzájemně propojeni, že jsme všichni kapičkami vody v jednom ohromném krásném moři. V moři mimo prostor a čas, jak ho většinou vnímáme...

Najednou jsem pochopil, jak je relativní být otcem a synem, či dcerou a matkou, jak jsou relativní vztahy mezi bytostmi jsoucími, jak je relativní člověčí věk a nakonec i postavení a vše to, co vlastníme, a vše to jak na nás druzí pohlíží a pochopil jsem, co je hodnotou přecházející za hranice jednoho života, co je tím, co trvá a přesahuje a co je tím, co je nejcennější, nejkrásnější... (A co může mít každý a každý může dávat.)

Mnohé jsem z tohoto hluboce postupně poznaného, uvědomělého, již dříve slýchal i četl. Byly to informace, které okolo mne "prošly". Když jsem je slyšel podruhé, mohl jsem říkat: "Tohle já vím". A nelhal bych. Ale když jsem si toto najednou v sobě "prožil", přestaly to být suché informace, bylo zde náhle zářivé a krásné poznání. Così hlubokého. A pochopil jsem, jaký je rozdíl mezi slyšeným či přečteným (o čem můžeme říci "já vím") a prožitým, poznaným či poznávaným (a každý prožitek může být vždy ještě silnější, než byl předchozí).

A uvědomuji si, že toto své poznání mohu předat dál asi opět jen jako informaci, jako vklad, který může být vyzvednut až někdy, až v pravou chvíli. Ale to již nezáleží na mně...

(Co bylo tím nejsilnějším poznáním? K tomu nechť každý dospěje sám. Napovím maličko. Mnozí to vědí. Začíná to na L, ale netýká se to jen jednoho nebo dvou...) Ano! Tož tak...

Milovat Boha, znamená milovat člověka, lidi. Bez rozdílu.

Však kolik našich představ se ukrývá za slovy „milovat“, „láska“, či „Láska“...

A pochopil jsem ještě jednu důležitou věc. Milosrdnost oné symbolické "brány zapomnění", kterou procházíme při novém vstupu do života jsoucího. Milosrdně mi nebylo odkryto to, co pro mne nebylo dobré znovu prožívat, na co jsem ještě nebyl připraven. To přišlo až za čas.

Uvědomuji si tuze silně, jaké nebezpečí představují různé kurzy a různé postupy, které vedou k násilnému otvírání zavřených knih. Poznal jsem některé, kterým byla kniha otevřena násilně, aniž by na to byli patřičně připraveni a mnohdy aniž by si mohli symbolicky ověřit, zda ta kniha je vůbec jejich. Nechci k tomu již více dodávat, jen ještě jednou zopakovat své hluboké poznání - "brána zapomnění je důležitým darem, važme si ji a nevyžadujeme poznání předčasné; ono přijde v pravou chvíli samo a bude mít správnou formu i obsah i rozsah". Každá jiná než přirozená cesta tohoto poznání je násilná a žádné násilí není dobré. Zejména ne na cestách duchovních. Jde o práci s egem, rozpouštění...

Jsem rád, že jsem si tenkrát nedovolil listovat v knize, nepřečetl si nic z minulého. Jsem rád, že jsem se již nevrátil pro ony knihy, ale místo nich poznal neskutečnou hloubku a barevnou krásu světa, v němž se odehrává naše tvořivé bytí, jímž zaplňujeme nové a nové stránky našich symbolických knih. Kéž jsou psané radostně a „nemusíme je před nikým skrývat“...

PS:

Ten "mnich", co jsem ho ve "vizi" oslovil jménem a ten fotograf bydleli jeden čas v Táboře blízko sebe. To jen tak pro zajímavost. Pak jsem se rozpomenul i na mnohé podrobnosti...

PPS:

Ta sdělení pro nás nepřicházejí od nikoho, ty si připravujeme sami, sdělujeme sami sobě po té, co jsme si je vyzvedli tam, kam jsme je uložili a kde jsou napořád. Ve Vědomí. Je to tak jednoduché, že to vypadá nepochopitelně složité. A nemusíme se zabývat tím, jak to funguje. To je pro rozum a rozumování. Stačí, že to tak je, že to žijeme. Naplno a fajn.

(Stisknu vypínač a rozsvítí se lampa. To většině z nás stačí znát. Jen někdo potřebuje pochopit fyzikální děje, které nastanou, a ten pak třeba začne studovat fyziku. A jiného zajímá, co lampa osvětluje. A toto je podobné. Lampa svítí těm i těm. Světlo je pro všechny.)

PPPS:

Příště dopovím více...

(Pokud vás pokračování zajímá, napište, pošlu...)

KOSÍ ZAMYŠLENÍ

Týden před velikonoce (už je to nějaký čas) si kosové za oknem postavili hnízdo. Bylo s podivem, kde našli tak dlouhou trávu a jak rychle stavěli (a to pěkně fičelo). Na velikonoce byly v hnízdě tři zelená vajíčka, jako malovaná. A černý kos na nich pečlivě seděl. Ochladilo se a každou noc silně mrzlo, přes den byla zima. Kos seděl a jen se rozhlížel. Zvláštní bylo, že občas hnízdo opustil a vajíčka byla v mrazu volně. Třeba čtvrt hodiny.

Za tři týdny začal odlétávat častěji. Vajíčka se mu proměnila v maličké potvůrky, podobné spíš ještěrkám. A tehdy se tu začali objevovat dva kosáci - černý a světlejší, asi sameček a samička. Léтали a nosili, seděli a zahřívali. V hnízdě ticho, okolo čistoučko.

A kos se na hnízdě víc a více vrtěl a občas se mu pod křídlem objevil jeden či dva zobáci, někdy i tři. A pak už vykukovali, když bylo hnízdo jen pro ně a oni docela tiše čekali na úlovky. Je ohromné, jak rychle kos roste. Z podivného nemotory je brzo hnědý rozčepýránek a postupně a rychle mění barvu a rozčepýřené peří se mění v dokonalá křídla a upravenou hlavičku. A občas si v hnízdě protahují křídélka. Ale hnízdo ani na chvíli neopustí. A každý večer si na ně nasedne velký kos a hřeje je. Rodinná pohoda, myslí si člověk. A taky si říká, jak se ten kos nadře. Co z toho života má. Celý den hledá, nosí, létá a večer zahřívá a hlídá. A malé má třikrát za rok. Houby život, málo zábavy... Inu, dělá to, co dělat třeba...

A jednou ráno prvně vyleze kosák z hnízda. Postaví se na okraj prkénka a rozhlíží se. A pak bez ničeho najednou poprvé a dokonale vyletí a letí na stříšku druhého domu. A druhý také vyleze a za chvíli letí na strom naproti. A hned třetí, ten startuje rovnou z okraje hnízda a letí rovnou do široké trávy. Každý jinam a každý sám.

Ten na stříšce dlouho sedí. Sedí asi 2 hodiny a pak se vydá na další cestu. Není vidět kam. Ten na stromě sedí blízko velkého kosa, který ho sleduje. Ani není poznat, kdy a kam uletěl. Ten v trávě se rozhlíží a pak začne zobat. Přiletí k němu jiný velký kos a chce mu něco nalezeného vzít. A ihned je tu kosice a malému pomůže. Pak někam odhopkal a vytratil se.

A celý den je hnízdo prázdné. A večer je hnízdo prázdné. Už je prázdné. Odletěli bez mávání, bez ohlížení. Odletěli a jsou pryč.

Jak je možné opustit domov a už se nevrátit, nepodívat. Opustit bez mávání. Prostě frrr. Být spolu celé dětství a pak během minuty odletět každý jinam a být si sám za sebe. Frrr. A zakládat hnízdo a mít malé a pracovat a podřídit se úkolům nenapsaným. Fííí.

Ale co když ho neopustili, protože jsou doma všude. Aha!

A co když se neopustili, protože jsou všichni v jednom kosím společenství. Aha!

A co když nepřemýšlejí nad tím, co je práce a co zábava - prostě to je tak, jak to je. Hm!

A co když nesoudí věci na dobré a nedobré. Je to tak ... tak je to dobré. Je březem, stavíme. Mrzne, zahříváme. Máme malé, hledáme žížaly. Je slunce, zpíváme. Vždyť je to tak prosté. A tak krásné, protože jsme součástí něčeho velkého. Aha!

Že jsme každý sám za sebe? Ale kde že. Jsme každý součástí něčeho velkého, jsme jedno. Hnízdo splnilo účel, už není potřeba. Nelpíme na hnízdech.

Máma-táta splnily poslání a my už jsme sami a taky plníme poslání. Vždyť ho máme stejné. Ať je zima, déšť nebo sluníčko, je to stejné. Vždyť je to tak, jak to je.

Víte kosové, že mi bylo maličko líto, když jste se večer nevrátili na hnízdo? Měl jsem asi představu, že si budete povídat, co kde a jak a velký kos se bude radovat ze svých potomků. Rodinná pohoda z pohádek člověčích rodičů se nekonala. Inu, jak by mohla...

Víte kosové, že jsem díky vám zase něco pochopil! Něco o celku. Ne kosím pro kosa. O tom společném. Pro kosa i pro nás. A ráno jsem si řekl, nad vaším prázdným (ne opuštěným) hnízdem: „Znáte pocit blaženosti, jen o tom nevíte, protože vlastně ani neznáte nic jiného.“

A pak jsem zase pocítil touhu jít cestou, kterou znáte, protože jste ji ještě nikdy neopustili...

**Jít po cestě a Cestou se stát,
dojít až tam,
kde poznání Boha a poznání sebe
splyne v poznání jediném.
(A tiše ho pak nést v srdci pro chvíle, kdy se oči mé a tvé setkají ve sdílení.)**

*

Co můžeme vykonat je jen malou kapičkou v moři vod.
Ale vždyť moře přeci je z mnoha kapiček!

Jak zabránit kapce vody, aby vyschnula? Vhodit ji do moře! Tak praví dávná moudrost.
Ale i kdyby kapička vyschnula, stejně k moři doputuje. Jen jí to bude trvat delší čas.

*

Mnohé věci změnit nemůžeme,
ale můžeme změnit svůj postoj k nim!
Své myšlenky, svůj způsob myšlení.
A tím se zvolna měnit.
A tím zvolna měnit i ty věci.
Zvolna. Nenechme se chytit představou času.
Nenechme se ovládat mnohými představami svými.

**Je lepší ovládat myšlenky své,
než aby ony ovládaly nás.**

*

Mnozí kolem nás nám nabízejí poznání,
leč k poznání musíme dospět sami, vedeni touhou po Poznání.
Mnozí nám mohou být inspirací na cestě, či krokem stranou z cesty naší.
A to i to má velkou cenu našich prožitků a díky nim zkušeností a poznání vlastních.
Takže tak i tak je to vždy cesta naše, která je buď radostnější anebo třeba bolestnější.
A těm, kteří posedávají, duše tiše stále napovídá a jednou skrze tělo hlasitěji napoví...

Vše si musíme odpracovat vložением energie do díla svého.
Zejména svoji proměnu, své nové poznání sebe a světa.
Je to kouzelné a nesdělitelné a stojí to za to.
A nic z toho, co do díla vložíme, se neztratí.
I poznání v poslední chvíli tohoto života,
má pro nás cenu převelikou.

Ne toto tělo dostalo tuto duši,
ale tato duše si vybrala toto tělo!

Nepřicházíme jako nepopsané bílé listy papíru,
přinášíme si v ranečku to své, v čem máme a musíme pokračovat a pokročit.
A navíc dostáváme do ranečku díl zátěže daný stavem poznání světa, kam přicházíme.
Naše vlastnosti = způsob vidění, prožívání, myšlení = naše jednání, činy, důsledky.
Pracujeme-li na sobě, měníme postupně celý řetězec, měníme svůj život,
měníme sebe, své vnímání světa, svět, měníme zvolna své vlastnosti.
Zušlechťujeme je, transformujeme, rozpouštíme.
A pozvolna a hezky se tak Domů navracíme.

Tak to cítím. A o své poznání se dělím.

Někdo cílí k věčnému ráji,
jiný k úniku ze strastí,
další tuší, či už ví,
že CÍL = START.

Od brány k bráně
věčně a stále
po spirále.

*

Není úniku před smrtí?
Není úniku před životem!

A kam bychom vlastně měli unikat?
Před kým? Před sebou?

*

Skrze svůj život pochopíme,
že je jen korálkem na šňůrce růžence.
Co život, to korálek. Co Život, to růženec.
Co korálek, to modlitba životem.
Co růženec, to Poznání.

Šňůrečka bez uzlíku,
růženec bez začátku,
Poznání bez počátku,
Život bez konce,
věčně věčné
TED.

*

Děkuji Ti tuze moc

Děkuji
Ti
tuze
tiše

Děkuji
Ti
beze
S
I
O
V